

Ξεχύνονταν κατά χιλιάδες οι Κέλτες. Έρχονταν από τα ανατολικά σαν λαίλαπα που όλα τα παρασέρνει στο πέρασμά της. Οι ντόπιοι πληθυσμοί έφευγαν να γλιτώσουν τον όλεθρο. Οι Κέλτες απλώνονταν στην κεντρική και τη βόρεια χώρα. Οι ντόπιοι (τους είπαν Λιγυες ή Λιγυρες) στριμώνχονταν στον Νότο, στην παραλία και προς τη μεριά που αργότερα θα ονομαζόταν Ιταλία: Στη Λιγυρία. Ο ηγέτης τους, Λιγύς, έμελλε να περάσει στην ελληνική μυθολογία. Θέλησε να εμποδίσει τον Ηρακλή, όταν εκτελούσε τον άθλο που τον διέταξε ο Ευρυσθέας, να του πάει τα χρυσά μήλα των Εσπερίδων. Φυσικά, στην πάλη μεταξύ τους, ο Ηρακλής νίκησε. Ο Λιγύς σκοτώθηκε.

Η πρώτη κατοίκηση στην περιοχή της σημερινής Γαλλίας και του Βελγίου ανάγεται στα 950.000 χρόνια πριν από την εποχή μας. Ήταν ο Χόμο Ερέκτους (Homo Erectus). Στα 400.000 χρόνια πριν από την εποχή μας οι εκεί κάτοικοι χρησιμοποιούσαν τη φωτιά. Ο «άνθρωπος του Κρομανιόν» βρέθηκε στην ομώνυμη θέση της Νοτιοδυτικής Γαλλίας. Πρέπει να έζησε γύρω στα 25.000 πριν. Χαραγμένα πάνω σε πέτρα θηρία αποτελούν την πρώτη γνωστή μας έκφραση τέχνης στη Γαλλία. Ο καλλιτέχνης τα φιλοτέχνησε πριν από 12.000 χρόνια. Ο Νεολιθικός πολιτισμός αναπτύχθηκε από τα 4.000 ως τα 2500 χρόνια π.Χ. Μεγαλιθικά Ντόλμεν σημειώνουν τη λατρεία των ανθρώπων στις θείκες δυνάμεις. Μετά, ήλθαν οι Κέλτες.

Προχώρησαν ακάθεκτοι ως τις όχθες του ποταμού Γαρούνα. Κάποιοι έμειναν στα κατακτημένα μέρη. Κάποιοι έμελλε να περάσουν τα Πυρηναία, κατεβαίνοντας στη χώρα που αργότερα θα ονομαζόταν Ισπανία. Κάποιοι άλλοι θα δοκίμαζαν την τύχη τους στα απέναντι βρετανικά νησιά (Αλβιόνα). Μέσα στα επόμενα χρόνια, οι Κέλτες απλώνονταν ως την παραλία της Μεσογείου.

Γύρω στα 500 π.Χ. χρησιμοποιούσαν τον σίδηρο ευρύτατα. Τον είχαν εισάγει οι άνθρωποι του πολιτισμού του Χάλστατ (πήρε το όνομά του από μια περιοχή της σημερινής Αυστρίας όπου βρέθηκαν δείγματα προϊστορικού πολιτισμού). Οι Κέλτες χρησιμοποίησαν τον σίδηρο στα γεωργικά τους εργαλεία και για όπλα. Και αξιοποίησαν τους εμπορικούς δρόμους που από παλιά συνέδεαν τα βρετανικά νησιά και την περιοχή της μετέπειτα Γαλλίας με τη Μεσόγειο. Οι ποταμίσιοι δρόμοι του Σηκουάνα και του Ροδανού ζωντάνεψαν από το εμπόριο με τους Έλληνες άποικους της Μασσαλίας.

Οι Έλληνες ήταν εκεί από το 600 π.Χ. Στα 330 με 325 π.Χ., ο Πυθέας ο Μασσαλιώτης έκανε ένα τεράστιο αναγνωριστικό ταξίδι, παραπλέοντας τις ευρωπαϊκές ακτές του Ατλαντικού κι επέστρεψε, αφού επισκέφτηκε τις βρετανικές ακτές. Στο σπουδαίο έργο του «Γης

Περίοδοι» ή «Τα περί του Ωκεανού», περιγράφει τα όσα είδε.

Γύρω στα 250 π.Χ., οι Κέλτες Παρίσιοι εγκαταστάθηκαν στα νησάκια του Σηκουάνα. Η περιοχή και η μετέπειτα πόλη έμελλε να ονομαστεί Παρίσι. Στα 53 π.Χ., ο Ιούλιος Καίσαρας θα τη βάφτιζε «Λουτέτια» (Ελος). Ο αυτοκράτορας του Βυζαντίου Ιουλιανός (ο Παραβάτης), που την αγάπησε, της έδωσε πάλι το αρχαίο της όνομα: Παρίσι (το 360 μ.Χ.).

Για τους Ρωμαίους και τους Έλληνες, η χώρα δυτικά των Άλπεων, ανάμεσα στον Ρήνο, τα Πυρηναία και τον Ατλαντικό (σημερινή Γαλλία και τμήμα του σημερινού Βελγίου) ονομαζόταν Γαλατία: Πέραν των Άλπεων Γαλατία. Επειδή υπήρχε και η Εντεύθεν των Άλπεων Γαλατία, η χώρα ανατολικά των Άλπεων, στη Βόρεια Ιταλία. Κάτοικοι της Γαλατίας ήταν οι Γαλάτες. Οι αρχαίοι συγγραφείς έφτασαν να μπερδεύουν και να ταυτίζουν τις ονομασίες Γαλάτες και Κέλτες. Από τον 3^ο π.Χ. αιώνα, τα ονόματα Κέλτες, Γαλάτες και Γάλλοι (Galli) σήμαιναν το ίδιο έθνος.

Μετά την απαλλαγή της Ρώμης από τον καρχηδονιακό κίνδυνο (146 π.Χ.), γύρω στα 125 π.Χ., οι Ρωμαίοι πήραν τη Νότια Γαλατία. Ήθελαν να ελέγξουν τους αρχαίους εμπορικούς δρόμους. Δυσκολεύτηκαν ώσπου να τα καταφέρουν.

Είκοσι χρόνια μετά την διείσδυση των Ρωμαίων στη Νότια Γαλατία, στην περιοχή έφτασαν γερμανικοί λαοί, Κίμβροι και Τεύτονες που είχαν ξεκινήσει από τη Βόρεια Ευρώπη. Οι Ρωμαίοι βγήκαν να τους αντιμετωπίσουν. Η μεγάλη μάχη έγινε στο Αραούσιο (το Όρανζ των Γάλλων) στη Γαλατία. Οι Ρωμαίοι ηττήθηκαν (105 π.Χ.). Επανήλθαν τέσσερα χρόνια αργότερα (101 π.Χ.). Στη νέα μάχη, οι Κίμβροι και οι Τεύτονες καταστράφηκαν. Οι Ρωμαίοι γιόρτασαν την επιτυχία τους στήνοντας αψίδα θριάμβου στο Αραούσιο.

Στα 58 π.Χ., ο Ιούλιος Καίσαρας εισέβαλε στη Γαλατία με σκοπό να την κατακτήσει οριστικά. Συνάντησε 368.000 μετανάστες Ελβετούς (Κέλτες από την Ελβετία) που έφαχναν να βρουν νέα πατρίδα. Ήταν άνδρες και γυναίκες, γέροι και παιδιά. Οι λεγεώνες του Ιουλίου Καίσαρα τους επιτέθηκαν. Σύμφωνα με εκτιμήσεις του ίδιου του Ιουλίου Καίσαρα, σκοτώθηκαν 238.000 μετανάστες.

Τέσσερα χρόνια αργότερα, στα 54 π.Χ., ο πόλεμος ξανάρχισε. Ο Ιούλιος Καίσαρας σκότωσε τον ηγέτη των Γαλατών, Ντουμνοριξ. Οι Γαλάτες απάντησαν με σειρά από αποτυχημένες επαναστάσεις. Όμως, σύμφωνα με την παλιά κελτική συνήθεια, οι Γαλάτες αδυνατούσαν να συνασπιστούν εναντίον του κοινού εχθρού. Κι άνοιξαν εμφύλιους πολέμους, τους οποίους ο Ιούλιος Καίσαρας έσπευσε να εκμεταλλευτεί. Μπροστά στην εισβολή του ρωμαϊκού στρατού, ο αρχηγός Αμπιοριξ έσπευσε να εξαφανιστεί (53 π.Χ.). Κανένας δεν τον ξαναείδε. Είχε έρθει η ώρα του Γαλάτη ήρωα, Βερσινζεντοριξ.

Γόνος βασιλικής κελτικής γενιάς, ήταν μόλις είκοσι χρόνων όταν οδήγησε τους Γαλάτες εναντίον των Ρωμαίων. Καίγοντας και πυρπολώντας την γαλατική γη, υπεράσπισε με επιτυχία την Ζεργοβία και προσπάθησε να αναγκάσει τους Ρωμαίους να μείνουν από τρόφιμα και να εγκαταλείψουν την Γαλατία. Σύμφωνα με τη ρωμαϊκή εκδοχή, ο Ιούλιος Καίσαρας τον αιφνιδίασε στην περιοχή Αβάρικουμ και σκότωσε 40.000 Γαλάτες. Ο Βερσινζεντοριξ και οκτακόσιοι Γαλάτες μαχητές κατάφεραν να διαφύγουν. Ο Καίσαρας τους επιτέθηκε αλλά αποκρούστηκε. Στη μάχη, νίκησαν οι Γαλάτες.

Ο Βερσινζεντοριξ και οι Γαλάτες του οχυρώθηκαν στην Αλεζία. Ο Καίσαρας τους πολιορκήσε. Στα 52 π.Χ. και έπειτα από πολύμηνη αντίσταση, οι άνδρες του Βερσινζεντοριξ αναγκάστηκαν να παραδοθούν. Ο ηγέτης τους αιχμαλωτίστηκε. Ο Ιούλιος Καίσαρας έγραψε το έργο του *De bello Gallico* (Ο πόλεμος στη Γαλατία). Στα 45 π.Χ. κι αφού κόσμησε τον θρίαμβο του νικητή του, ο Βερσινζεντοριξ εκτελέστηκε. Ο Ιούλιος Καίσαρας δολοφονήθηκε τον επόμενο χρόνο (44 π.Χ.).

(protagon.gr, 22.10.2012)